

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 605-1923)

Originalt emne

Foreninger

Foreninger/Lægeforeninger

Forsørgelsesvæsen

Forsørgelsesvæsen/Forsørgelsesvæsen i Almindelighed

Sundhedsvæsen

Sundhedsvæsen/Kommunelæger

Uddrag fra byrådsmødet den 31. januar 1924 - side 6

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 605-1923)

Indstilling fra Udvalget for

Fattigvæsenet angaaende Læge Davidsens Befordringsregninger*

Fra Lægeforeningen forelaa Meddelelse om, at Sagen var indanket for det kommunale Mæglingssråd.

Fra Fattigudvalget forelaa følgende Skrivelse:

"Tilbagesendes med 2 Bilag tjenstlig Aarhus Byraad, idet man skal meddele, at Udvalgets Flertal maa fastholde, at det maa være Forudsætningen for Ydelse af Befordringsgodtgørelse efter Post 4 i "Overenskomst angaaende Udøvelse af kommunal Lægehjælp i Aarhus Kommune", at Lægen har haft en virkelig Udgift til Befordring. Da Læge Davidsen ikke har dokumenteret dette, og man efter det foreliggende maa antage, at Lægen ej heller har haft nogen saadan Udgift, maa man fremdeles vægre sig ved at

honorere det fremsatte Regningskrav. Naar der ikke herfra tidligere er forlangt Dokumentation som ommeldt af Byens andre Læger, ligger det i, at der, naar Afstanden mellem vedkommende Læges og Patientens Bopæl udenfor Takstgrænsen er taget i Betragtning, har været overvejende Sandsynlighed for, at Befordring (enten lejet eller Lægens egen) har været benyttet."

S. Petersen forelagde Indstillingen.

Marius Geertsens havde i denne Sag indtaget et noget andet Standpunkt, idet alle Lægerne burde behandles ens uden Hensyn til, hvor de boede, og naar man ikke forlangte Kvittering af de andre Læger, burde man heller ikke gøre det af Læge Davidsen.

S. Petersen hævdede, at ifølge Overenskomsten havde Udvalget Ret til at kræve, at der skulde forelægges en Regning. Læge Davidsen boede i selve Kvarteret og havde sikkert ikke haft de nævnte Befordringsudgifter, og det maatte dog være den første Betingelse for at faa Udgifterne dækket, at de virkelig havde været afholdt.

Kjeld Sørensen troede egentlig, at denne Sag var ude af Verden, og det var sikkert uklogt af Lægeforeningen at indtage et saadant Standpunkt. Der stod i Overenskomsten, at Befordring skal betales efter Regning, og saa burde man kræve Regning i de Tilfælde, hvor Lægen bor i selve Kvarteret. Naar dette ikke altid blev gjort, var Grunden vel den, at nogle af Lægerne selv havde Bil.

M. Brammer gjorde gældende, at Lægeforeningen indtog samme Standpunkt her, som den altid havde gjort. Der stod i Overenskomsten, at Befordring skal betales ligegyldigt om Lægen benyttede Vogn, Bil eller Cykle, og naar der forlangtes Regning, mentes der selvfølgelig Regning fra Lægen til Kommunen, ikke en Vognmandsregning. For Sygekassepatienternes Vedkommende havde man frafaldet Sagen, fordi der ikke fandtes nogen skriftlig Overenskomst, men blot et mundtligt Tilsagn, men for Kommunens Patienter fandtes der en udtrykkelig Overenskomst, og derfor havde Lægeforeningen indanket Sagen for Mæglingsraadet for at faa en retfærdig Afgørelse

Marius Geertsens fandt det naturligt, naar der var Uoverensstemmelse mellem Parterne, at lade Voldgiftsretten afgøre Spørgsmaalet.

Andr. Christensen kendte ikke den omtalte Overenskomst; men for saa vidt man var gaaet med til at give Befordringspenge, naar Lægen kørte i egen Bil eller paa Cykle, kunde det synes vanskeligt at gennemføre et andet Standpunkt overfor Læge Davidsen.

S. Petersen kunde ikke gaa med til at betale Befordring, naar Lægen ingen Befordring havde haft. En tidligere Regning fra Læge Davidsen paa over 1000 Kr. nedsatte Lægeforeningen selv til 201 Kr., hvorved Foreningen erkendte, at der var skrevet for store Udgifter paa Regningen.

M. Brammer betonedede, at Hovedpunktet i Sagen var Principel om Patienternes Ret til frit Lægevalg, og for at gennemføre dette maatte Befordringsspørgsmaalet ogsaa være ens for alle Læger.

Vald. Pedersen kunde ønske at vide, om Hr. Geertsen vilde betale Befordringspenge f. Eks. til en Typograf, der boede ved Siden af sin Arbejdsplads. Det maatte dog være en Forudsætning, at vedkommende havde et Stykke Vej at gaa til Arbejdsstedet. Men Lægeforeningen havde en Del at lære, for den kendte ikke sin egen Begrænsning, og der var næppe nogen Fare for Kommunen ved at lade Sagen gaa til Voldgift.

Kjeld Sørensen mente, at det blev nødvendigt at komme bort fra Teorien om frit Lægevalg, efterhaanden som Byen voksede.

P. Petersen skulde ikke forlænge Diskussionen, da der var Enighed om at lade Sagen gaa til Voldgift. Men hvis der var noget galt her, maatte det vist være Takstgrænsen; det burde være Byraadet uvedkommende, hvor Lægen bor.

Indstillingen vedtoges.

